

Sted den 24de samme Maaned. Dagen efter blev det valgt et Udvalg til at behandle Lovforslaget. Udvalgets Betænkning er omdelt i Landssthingets Møde den 20de Marts 1871, altsaa 5 Maaneder efter, at Udvalget var nedsat, og nogle faa Dage, inden Sessjonen kan forveites sluttet. Den 13de Marts tilstillede Udvalgets ærede Formand mig Udkast til den forelobige Betænkning over Lovforslaget og spurgte mig, om jeg vilde være istand til at konferere med Udvalget om Betænkningen. Jeg tillod mig at gjøre den ærede Formand for Udvalget opmærksom paa, at, efterat Udvalget havde haft næsten 5 Maaneder nødvendig for at gennemgaa Lovforslaget, maatte der dog stilles til min Naadighed ikke ganske faa Dage for at kunne sætte mig ind i de Forslag, der vare stillede til Lovforslaget, ligesom det ogsaa efter min Formening var absolut nødvendigt, ja, ligefrem en Pligt for Krigsministeren ikke at indlade sig paa nogen som helst Forhandling om Ændringsforslag til Lovforslaget, førend han havde indhentet Generalauditorens Formening om Ændringsforslagene. Rigtigheden af denne Anskuelse blev fuldstændigt anerkjendt af den ærede Formand for Udvalget, og vi kom til den Overbevisning, at, skulde der afgives en endelig Betænkning over Lovforslaget i denne Session, saa kunde man ikke udsætte dens Affattelse efter Konferencen med Krigsministeren, men jeg havde heller ikke den ringeste Betænkelse ved at renoncere paa en saadan Konferenc, under Forudsætning af at der i denne Session ikke blev foretaget Videre ved Lovforslaget end Betænkningens Afgivelse. Det var min Bevæggrund til at ønske, at Sagen ikke skulde komme til videre Behandling her i Salen. Nu vil man jo sige: Ja, men det, som det gjælder om idag, er ikke at behandle selve Lovforslaget; her er kun Spørgsmaal om Udvalgets principale Indstilling, nemlig Indstillingen om, at Thinget gaar over til den næste Sag paa Dagsordenen, idet det opfordrer Regjeringen til, saasnart sse kan, at forelægge Rigsdagen Forslag til en samtidig Omdannelse af Straffelovgivningen for Landhæren og Søværnet, det være sig ved en for begge fælles Straffelov, eller, hvis dette skulde findes ugjortigt, ved tvende særskilte Love.

Men det forekommer mig efter Alt, hvad der er passeret, at der ikke foreligger nogen Nødvendighed for det høie Thing til at stille nogen saadan yderligere Opfordring til Regjeringen. Det har været Tanken i Krigsministeriet gennem en lang Række af Aar at tilveiebringe en Straffelov, fælles for begge Værn, saavel Hæren som Flaaden, og det ærede Udvalg har ikke haft nødvendig at anstille yderligere Midtørgelser for at komme til denne Overbevisning. Vel er det ikke udtalt Lovforslagets Motiver, men det blev af mig udtalt, da jeg havde den Ære her at indbringe Lovforslaget. Jeg tillod mig dengang i Slutningen af mine Udtalelser at ytre: „Men ogsaa i en anden Henseende adskiller dette Lovforslag sig fra det tidligere. Dette var nemlig bestemt til at gjælde for hele Krigsmagten, det nærværende foreslaas derimod udelukkende for Hæren. Denne Forandring grunder sig paa, at jeg endnu ikke har kunnet komme til nogen bestemt Overbevisning om, hvorvidt det vilde være forvarligt ogsaa i de aldeles særegne Forhold, der finde Sted ombord i Krigsskibe, der udsendes paa længere Togter, at vises med de lempeligere Straffemidler, der her ere foreslaaede for Hæren. Da Vedtagelsen af nærværende Lovforslag imidlertid maa anses for et virkeligt Fremskridt for Hærens Bedkommende, har jeg ikke troet at burde udsætte dets Forelæggelse, indtil det tilsvarende Forhold for Søværnet har været endelig overveiet og bragt i Lovsform. Jeg tillader mig at anbefale dette Lovforslag til det høie Thing.“ Bestræbelsen efter at fremkalde en fælles Lovgivning for begge Værn har saaledes som sagt været tilstede i en meget lang Række af Aar i Krigsministeriet, og jeg tror — som ogsaa udtalt af den ærede Ordfører saavel i Betænkningen som idag her i Salen — ogsaa at kunne sige, at jeg paa ethvert Punkt har vist, at jeg deler den Anskuelse, at det er ønskeligt at tilveiebringe en saadan fælles Straffelov. Men jeg maa bestandig være af den samme Formening, som jeg havde, dengang jeg forelagde Lovforslaget, at det er i højeste Grad betænkeligt for en Marineminister, som ikke selv er Søofficer, som ikke selv har ført Krigsskib paa lange Togter, imod en bestemt Opinion